

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **SLOT Group, a.s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, zast. Mgr. Alešem Smetankou, advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor rozpočtu a financování**, se sídlem Malinovského nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2011, č. j. MMB/0414498/2011, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2013, č. j. 30 Af 109/2013 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** do **30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Aleše Smetanky, advokáta se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí specifikované v záhlaví a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Výrokem II. mu byla stanovena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8 808 Kč. Uvedeným rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání právní předchůdkyně žalobkyně (společnosti APEX On-line a.s., se sídlem Strašnická 1b/3165, Praha 10) proti platebnímu výměru Úřadu městské části města Brno Brno – Líšeň jako správního orgánu I. stupně (dále jen „správce poplatku“) ze dne 31. 8. 2011, č. VHP/20/11, č. j. MCLISEN07623/2011/2500/Mikš., sp. zn. S-MCLISEN 07120/2011/3 (dále jen „platební výměr“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Úvodem je třeba konstatovat, že usnesením krajského soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 30 Af 295/2011 – 67, bylo rozhodnuto, že namísto původní žalobkyně – společnosti APEX On-line a.s., se sídlem Strašnická 1b/3165, Praha 10, bude nadále pokračováno na straně žalobkyně se společností SLOT Group, a.s., se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary. Důvodem tohoto procesního kroku byl zánik původní žalobkyně na základě fúze společnosti sloučením s přechodem jmění na nástupnickou společnost SLOT Group, a.s., se sídlem

Jáchymovská 142, Karlovy Vary. Pro účely kasačního řízení bude dále o obou společnostech pojednáváno jako o „žalobkyni“.

[3] Platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobkyni za období 1. 10. 2008 - 31. 12. 2008 místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj, konkrétně za 2 ks výherních hracích přístrojů, provozovaných v herně Biliard Club Kartágo, Konradova 2473/2, Brno, a to dle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro předmětné poplatkové období (dále jen „zákon o místních poplatcích“), dle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „daňový řád“), a dle obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 17/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj.

[4] Místní poplatek v celkové výši 10 000 Kč byl vyměřen na základě odpovědi žalobkyně na výzvu správce poplatku k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení místního poplatku ze dne 30. 6. 2011. Přestože žalobkyně vyjádřila svůj nesouhlas se zpoplatněním koncových zařízení centrálních loterních systémů, na výzvu uvedla, že v předmětném období provozovala 2 centrální loterní systémy, přičemž z přiložené tabulky vyplynulo, že na území městské části Brno – Líšeň byla umístěna dvě koncová zařízení těchto centrálních loterních systémů v herně Biliard Club Kartágo. Správce poplatku a stěžovatel zastávají názor, že koncová zařízení centrálních loterních systémů (dále jen „videoloterní terminály“) spadají pod pojem výherního hracího přístroje podle § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném pro předmětné poplatkové období (dále jen „zákon o loteriích“), a to s ohledem na náleží Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, publ. pod č. 202/2011 Sb. (dále jen „náleží Ústavního soudu“), a tudíž podléhala místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj od jeho zavedení do zákona o místních poplatcích, tedy ode dne 1. 1. 1998. Do 1. 7. 2010 však nemohly obce místní poplatek vybírat, jelikož dle stanoviska Ministerstva financí se videoloterní terminály nepovažovaly za výherní hrací přístroje. Následně došlo ke změně relevantních společenských okolností, a jelikož daňový řád umožňuje vyměřit místní poplatky ve lhůtě tří let od jejich splatnosti, došlo ke „zpětnému“ vyměření.

[5] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí stěžovatele žalobou (jíž současně brojila i proti jeho rozhodnutí ze dne 29. 9. 2011, č. j. MMB/0364636/2011, přičemž část směřující proti nyní posuzovanému rozhodnutí specifikovanému v záhlaví tohoto rozsudku byla krajským soudem vyloučena k samostatnému projednání), které krajský soud vyhověl. Po vypořádání námítky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele, která nebyla shledána důvodnou, a po shrnutí relevantní právní úpravy a legislativního vývoje dotýkajícího se předmětného sporu se soud zabýval nevhodností aplikace náleží Ústavního soudu na posuzovanou otázku a zaměřil se na možnost podřadit videoloterní terminály pod definici výherního hracího přístroje podle zákona o loteriích. V zákoně o loteriích se objevují takové definice dvě, a to v § 2 písm. e) definice širší a v § 17 definice užší. Zatímco stěžovatel se přiklonil k podřazení videoloterních terminálů pod širší definici, krajský soud s ohledem na náleží Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02 (publ. ve Sbírce nálezů a usnesení pod č. N 145/31 SbNU 291), a judikaturu Nejvyššího správního soudu, za současné aplikace zásady *in dubio mitius*, zahrnul videoloterní terminály pod definici užší. Stěžovatel opíral svou argumentaci o náleží Ústavního soudu specifikovaný v bodě [4] tohoto rozsudku, jak je uvedeno i výše. Dle jeho názoru bylo možné náleží aplikovat i na místní poplatky za výherní hrací přístroje, přestože se vztahuje k otázce možnosti obcí regulovat umístování videoloterních terminálů. S tímto názorem se krajský soud neztotožnil a naopak dospěl k názoru opačnému.

[6] Dále konstatoval, že i pokud by výše zmíněné alternativy zařazení videoloterních terminálů pod různé definice výherních hracích přístrojů vyjasnil výše zmíněný náleží Ústavního

soudu regulující umístování videoloterních terminálů i ve vztahu k místním poplatkům (což, jak plyne z výše uvedeného, krajský soud vyvrací), mohl by správce poplatku tento výklad, odlišný od výkladu a postupu předchozího, kdy videoloterní terminály nebyly považovány za výherní hrací přístroje, aplikovat pouze do budoucna. Opačný postup by byl v rozporu se zavedenou správní praxí.

[7] Krajský soud upozornil i na úmysl zákonodárce sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných herních zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona. Tento úmysl vedl k přijetí zákona č. 183/2010 Sb., který zavedl do zákona o místních poplatcích s účinností od 16. 6. 2010 pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. K tomu dodal, že až po asi roční aplikaci této novelizace zákona o místních poplatcích byl vydán nález Ústavního soudu, kterého se stěžovatel dovolává a na jehož základě zpoplatnil videoloterní terminály za předcházející období, u nichž ještě neuplynula prekluzivní lhůta. Jak je již uvedeno, šlo o neoprávněnou změnu správní praxe. Přestože jiný senát krajského soudu se v obdobné otázce ztotožnil se stěžovatelem, rozhodující senát se od dříve uvedeného výkladu téhož soudu odchýlil z důvodu neudržitelnosti tohoto výkladu zejména z hlediska ústavně zaručených práv jednotlivce.

[8] Nad uvedenou argumentaci krajský soud shledal, že pokud by bylo na částku místního poplatku za období od 1. 10. 2008 do 31. 12. 2008 pohlíženo jako na dlužný poplatek, za jeden ze zpoplatněných videoloterních terminálů nebyl správce poplatku již oprávněn poplatek vyměřit, a to z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobkyně

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), má tedy za to, že napadený rozsudek je nezákonný, přičemž jeho nezákonnost spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky.

[10] Krajský soud dospěl dle stěžovatele k nesprávnému závěru, že videoloterní terminály nelze pro účely místního poplatku považovat za výherní hrací přístroje a že k jejich zpoplatnění došlo až novelou zákona o místních poplatcích účinnou od 16. 6. 2010. Odkazuje na nález Ústavního soudu a tvrdí, že videoloterní terminály je třeba považovat pro potřeby vyměření místního poplatku za výherní hrací přístroje ve smyslu širší definice.

[11] Dále upozorňuje na to, že správa místních poplatků se řídí daňovým řádem, jenž upravuje lhůty pro vyměření a vybrání daní, tedy i místních poplatků. Pokud je poplatek vyměřen v této lhůtě, nedošlo k pochybení. Uvádí, že vyjasnění pojmu výherní hrací přístroj Ústavním soudem je legitimním podkladem pro vyměření místního poplatku i za období předcházející datu 16. 6. 2010 všude tam, kde dosud neuplynuly lhůty pro stanovení daně podle daňového řádu. Takový postup nelze považovat za neodůvodněnou změnu správní praxe. Upozornil, že ke stejným závěrům se přiklonil v minulosti v některých rozhodnutích i krajský soud.

[12] Stěžovatel dále konstatuje, že krajský soud vytknul správci poplatku, že vyměřil poplatek za zařízení, u něhož již uplynula prekluzivní lhůta k vyměření místního poplatku. To by bylo možné v dalším řízení napravit. Ovšem pokud by byly správní orgány vázány právním názorem soudu, že místní poplatek nelze vyměřit vůbec, nemohly by k napravení této vady přistoupit. Nezbylo by než platební výměr zrušit a řízení zastavit.

[13] Z uvedených důvodů navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

[14] Žalobkyně ve svém vyjádření sdělila, že souhlasí s názory krajského soudu ohledně sporného výkladu nálezu Ústavního soudu a přiklání se k nemožnosti aplikace nálezu Ústavního soudu na posuzovanou otázku. Ve shodě se soudem dále konstatovala, že novela zákona o místních poplatcích zavedla novou kategorii zařízení podléhajících místním poplatkům (jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu), do níž spadají i videoloterní terminály. Závěrem poukázala na skutečnost, že rozsudky senátu 31 krajského soudu, jichž se dovolává stěžovatel, byly již překonány pozdějšími rozhodnutími krajského soudu i Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně se tak ztotožnila se závěry obsaženými v napadeném rozsudku a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Spornou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval již ve své dřívější judikatuře, například v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 5 Afs 80/2013 – 32, nebo ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 Afs 119/2013 – 29 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatelův odkaz na odlišnou judikaturu krajského soudu, který v obdobných věcech rozhodoval v jeho prospěch, proto není důvodný, neboť tato rozhodovací praxe byla rozhodnutími Nejvyššího správního soudu překonána.

[17] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné nejprve vymezit legislativní rámec vztahující se k posuzované věci. Zákon o místních poplatcích ve znění účinném do 15. 6. 2010 upravoval v § 1 písm. g) oprávnění obcí vybírat místní poplatek toliko za provozovaný výherní hrací přístroj. V § 10a uvedeného zákona bylo v rozhodném období stanoveno: (1) *[p]oplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.* (2) *Poplatek za výherní hrací přístroj platí jeho provozovatel.* (3) *Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.* Toto ustanovení přitom odkazovalo na zákon o loteriích, který ve znění účinném po celé předmětné poplatkové období obsahoval dvě definice výherního hracího přístroje: 1) v § 2 písm. e) stanovil, že loteriem i jinými podobnými hrami jsou *těž sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektromechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen „výherní hrací přístroje“)*; 2) v § 17 odst. 1 pak současně uváděl, že *výherním hracím přístrojem se rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. U výherního hracího přístroje s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech více hráčům je každé takové hrací místo rovněž považováno za samostatný výherní hrací přístroj.*

[18] Zákonem č. 183/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 290/2002 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení působící v oblasti tělovýchovy a sportu a o souvisejících změnách a o změně zákona č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky, ve znění zákona č. 10/2001 Sb., a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů,

a zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, došlo k rozšíření místního poplatku za výherní hrací přístroj i o „jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí“. Pochybnosti o zařazení videoloterních terminálů pod pojem jiné technické herní zařízení ukončila s účinností od 14. 10. 2011 novela zákona o loteriích a dalších zákonů, včetně zákona o místních poplatcích, provedená zákonem č. 300/2011 Sb. (k vymezení legislativního vývoje dotýkajícího se posuzované problematiky a k vymezení relevantní právní úpravy viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 5 Afs 80/2013 - 32).

[19] I zdejší soud již v minulosti dospěl k závěru, že videoloterní zařízení spadají pod tzv. jiná technická herní zařízení, jejichž zavedení do právního řádu znamenalo postavení videoloterních terminálů na roveň výherním hracím přístrojům z hlediska poplatkové povinnosti (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 – 26, ze dne 13. 6. 2013, č. j. 2 Afs 27/2013 – 34 a č. j. 2 Afs 28/2013 – 34, ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 26/2013 – 34, ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 55/2013 – 37, či ze dne 30. 8. 2013, č. j. 5 Afs 21/2013 - 23, č. j. 5 Afs 22/2013 - 23, č. j. 5 Afs 23/2013 - 19). Nejvyšší správní soud předesílá, že v uvedených rozsudcích se vyslovil k otázce platby místního poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění účinném od 16. 6. 2010. Řešení otázky rozdílnosti výherního hracího přístroje a jiného technického herního zařízení lze ale použít i pro posouzení otázky platby místního poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění účinném do 15. 6. 2010, jak již ostatně Nejvyšší správní soud učinil - například v rozsudcích ze dne 28. 3. 2014, č. j. 4 As 17/2014 – 20, ze dne 9. 4. 2014, č. j. 10 As 2/2014 – 48, ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 Afs 119/2013 – 29, či ze dne 17. 4. 2014, č. j. 9 As 4/2014 – 33 a č. j. 9 As 6/2014 - 41.

[20] Názor stěžovatele, že na základě již zmiňovaného nálezu Ústavního soudu mohlo dojít ke zpoplatnění videoloterních terminálů jakožto výherních hracích přístrojů i před 16. 6. 2010, je chybný. Tento názor nenachází oporu v dikci zákona o místních poplatcích. Předmětem poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích před novelou provedenou zákonem č. 183/2010 Sb. byly pouze výherní hrací přístroje. Správní orgány proto nemohly postupovat ve smyslu širší definice loterií a podobných her obsažené v § 2 písm. e) zákona o loteriích, ale mohly poplatky vyměřovat pouze v souladu s užší definicí výherního hracího přístroje obsaženou v § 17 odst. 1 téhož zákona.

[21] Jak konstatoval zdejší soud v již zmiňovaném rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 5 Afs 80/2013 – 32: „*Nejvyšší správní soud má tedy za to, že poplatek je nutno vyměřit tak, aby se sbodoval s předmětem poplatku vymezeným v zákoně o místních poplatcích, tzn. nelze uložit místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj za jiné, byť výherní zařízení.*“

[22] Pro tento výklad svědčí též čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, který uvádí, že „*daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona*“. Z uvedeného je třeba dovodit, že ústavodárce zamýšlel zabránit situaci, aby vyměňování a výběr daní a poplatků závisel na libovůli správního orgánu. Zákonným podkladem pro výběr místních poplatků je § 1 zákona o místních poplatcích, který obsahuje taxativní výčet poplatků, které lze vybírat. Jediný správný výklad § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění účinném do 15. 6. 2010, je tak ten, který opravňuje k uložení místního poplatku za výherní hrací přístroj, který naplňuje definici § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Opačný výklad, jak již bylo řečeno, by ponechával prostor pro libovůli, což by bylo v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a jemu korespondujícím čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[23] Stěžovatel se dále domnívá, že judikatorní vyjasnění pojmu výherní hrací přístroj nálezem Ústavního soudu je legitimním podkladem pro zpětné vyměření místního poplatku. Jelikož se správa místních poplatků řídí daňovým řádem, který umožňuje vyměřit poplatek v rámci tříleté lhůty, stěžovatel dovozuje, že pokud je poplatek vyměřen v rámci této lhůty, nelze považovat jeho postup za nezákonný.

[24] Nálezem Ústavního soudu však k žádnému, pro danou věc relevantnímu, vyjasnění pojmů nedošlo. Ústavní soud řešil otázku regulace videoloterních terminálů místně příslušnou územní samosprávou. Právní názory v nálezu uvedené nelze automaticky vztáhnout na vyměřování místních poplatků za tyto videoloterní terminály, tedy daňových povinností provozovatelů. Otázka možného „zpětného“ doměření místního poplatku navíc není podstatná, neboť za posuzované období žalobkyni poplatková povinnost vůbec nevznikla.

[25] Nad rámec výše uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za vhodné upozornit stěžovatele na to, že pokud vyměřil poplatek za videoloterní terminály, které do té doby nebyly plošně zpoplatňovány, jedná se o změnu správní praxe. Ke změně správní praxe se vyjádřil rozšířený senát zdejšího soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS, které správně citoval již krajský soud: *„Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činná do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je růdně odůvodněna závažnými okolnostmi.“* Skutečnost, že žádná rozhodnutí nebyla vydávána, není podstatná, neboť správní praxí je i ustálená, jednotná a dlouhodobá nečinnost správního orgánu. Za racionální (nikoliv svévolnou) změnu správní praxe lze s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem považovat změnu interpretovaného zákona, změnu zákonů souvisejících s interpretovaným předpisem (systematický výklad) a změnu skutečností rozhodných pro interpretaci zákona (teleologický výklad).

[26] Krajský soud nad rámec žalobních námitek vytknul stěžovateli i vyměření místního poplatku za zařízení, u něhož již uplynula prekluzivní lhůta pro vyměření poplatku. Stěžovateli je třeba dát částečně za pravdu v tom směru, že pokud by se měl řídit právním názorem vyjádřeným v napadeném rozsudku, nelze toto pochybení již napravit. Úvahy krajského soudu ohledně uplynutí prekluzivní lhůty jsou ve vztahu ke zrušujícím důvodům nadbytečné, což však samo o sobě nemá vliv na zákonnost rozsudku, když soud nemohl mít jistotu, že se s jím zaujatým hmotněprávním posouzením ztotožní i Nejvyšší správní soud.

[27] Jak vyplývá z výše uvedeného, Nejvyšší správní soud neshledal žádnou z kasačních námitek důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[29] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[30] Zástupce žalobkyně v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.,

o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Po novele advokátního tarifu provedené vyhláškou č. 486/2012 Sb., náleží za jeden úkon právní služby mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Zástupce žalobkyně je dle přiloženého osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty plátcem této daně. K nákladům řízení se tedy přičítá uvedená daň v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. ve výši 714 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 4 114 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu